

דַּרְשֵׁתִי קַרְבַּתְךָ

על פי שיעורו של הרב איתן כהן שליט"א - שיעור מוצ"ש, בית הכנסת פרי מגדים, צפת - השיעור נמסר במוצ"ש פרישת ראה, תשפ"ד

אם אתה פותח פה למטה, תדע לך שאתה פותח למעלה

כאשר אדם עושה חסד עם השני, הוא לא יודע כמה הוא משפיע על השני. הוא לא יודע כמה הוא משפיע על עצמו, כמה ישועות הוא מביא על עצמו בזה שהוא עושה חסד עם השני.

ולכן כותב בעל חדושי הרי"ם: פתח תפתח. הוא מסביר: "אם אתה פותח פה למטה, תדע לך שאתה פותח למעלה". פתוח - אם אתה פותח פה למטה, פותחים לך למעלה. זה פתח תפתח, זה הפרוש. ככה מסביר בעל חדושי הרי"ם.

כתוב בספרים (אין לפני פירוש את המקור): שאם אדם מקבל את חברו בסבר פנים יפות, גם כשהוא יגיע למעלה בשמים יקבלו אותו בסבר פנים יפות. מה אתם אומרים? אמנם, המצב יכול להיות קשה, אבל עצם זה שמקבלים אותו בצורה יפה, זה משהו אחר. אתה יודע, לאדם עכשיו יש לו איזו בעיה במס הכנסה. ואמרו לו: "תכנס אל המנהל". הוא נכנס למנהל, והמנהל מתחיל אליו. כבר הוא רגוע, כבר הוא יודע שהמצב יותר טוב. נכון, אף אחד לא יודע מה יהיה בסוף, אבל ההרגשה עכשיו, היא כבר הרגשה טובה מאד.

יוצא שמה שאדם עושה פה למטה, ככה בדייק מקבלים אותו למעלה.

סגולה לילדים מהרב אדלשטיין

ספר יהודי אחד: "הלכות לרב יעקב אדלשטיין". אמרת לי: הרב, הרבה שנים אני נשוי ואין לי ילדים. יש איזו סגולה מיוחדת לילדים?"

אמר לו הרב: "תראה, ילדים נקראים בלשון חז"ל 'פרות'. פרי בטן. האבא והאמא הם כמו העצים, והילדים הם כמו הפרות. אתה צריך לעשות מצוות כאלו שעושות פרות. יש המון מצוות. יש מצוה להניח תפילין - זו מצוה אחת שלך, זו לא מצוה שעושה פרות. אבל אם תעשה חסד עם אנשים, חסד כזה שיוולד להם עוד הטבה אחרת - זו כבר מצוה שעושה פרות."

"אז מה אני אעשה?" שאל אותו. אמר לו הרב יעקב אדלשטיין: "תלך לאיזה כולל, תקנה קפה ותה וסכר וחלב. תראה, תראה, אברך מגיע, מתחיל ללמד, ואחרי חצי שעה-שעה הוא מתעצף. מה הוא עושה? שותה קפה. הקפה הזה מרגען אותו ונותן לו כח ללמד הלאה." "יוצא שהחסד שעשית, זה לא נגמר בחסד הזה. זה הולך הלאה, יש לזה המשך. יש לזה פרות. וכן גם אתה אם ירצה השם תזכה לפרות." ספר היהודי: "ככה עשיתי. באמת הלכתי לשני כוללים ובקשתי לתרם את הקפה ואת הסכר ואת החלב. ולאחר תקופה נולדו לי ילדים, וכל שנה אני תורם."

יוצא שכשאתה עושה טוב לשני, אם הטוב הזה גם עושה פרות, אתה גם זוכה לעוד פרות. לכן כל אחד מאתנו צריך לדעת: "פתח תפתח" - מה שאתה פותח פה למטה, ככה פותחים למעלה בשמים.

אני לא יכול להגיד לאמא המרק שלך לא טעים!

ראיתי בספר על הצדיק רבי שמואל צבי קובלסקי זצ"ל, הספר נקרא "אנא עבדא", ממש פלאי פלאות, באמת עבד השם. הצדיק הזה, הוא עבר הרבה בחיים שלו. יש שלושה ספורים שאני רוצה לספר עליהם. שנים בשביל ההקדמה, אחד בשבילנו.

הספור הראשון, לא בשבילנו. אתם מכירים את הספור, ספרנו אותו כמה פעמים. לא בשבילנו, אבל זה ספור נחמד.

יום אחד הוא הגיע הביתה, חזר מהישיבה בתור בחור, ואמא שלו הכינה לו מרק. אוהו, איזה מרק! ה' ירחם, היא שמה במרק אבקת כביסה. קצת בדין? שיהיה קצת ריח נעים כזה למרק. ואתה יודע, קצת סודה לשתיה, קצת סכר וניל. אני יודע מה! שמה לו את כל מה שהיא מצאה, כל האבקות שהיו היא שמה במרק הזה וערבבה. אולי שמה קצת גזר, אני יודע מה.

והיא אמרה לו: "שמוליק, הכנתי לך מרק." והוא מספר: "טוב, טעמתי ובפניתי הראשונה באתי להקיא את זה, אבל אמא לידי. אמרת: מה אני אעשה עכשיו? מה אני יכול לעשות? אז איכשהו, אתה יודע, במסירות נפש, בלעתי כפית. מה אני אעשה? בלעתי אותה. טוב, אבל היא פה עכשיו, אמא ישבת לידי עכשיו. נו, מה אני אעשה? לא היתה לי ברירה לקחת עוד כפית. וככה עוד אחת ועוד אחת.

מה אני אגיד לך, תרצה לא תרצה - נגמרה הצלחת. אמא שואלת אותי: "נו, שמוליק, איך המרק?" "אמא, יברכו ידו! אמא, איזה ידים יש לך! את ממש שפית מיוחדת", האמא כל כך שמחה: "נו, אז קח עוד צלחת!" אז קבלתי עוד צלחת. היא נתנה לי, והיא רוצה שאני מתלהב. כל ערב, כשאני חוזר מהישיבה, אמא עשתה לי את המרק הזה. השם ירחם עלי, כל ערב. ואני כל ערב מתמודד - מה אני עושה עם זה?

בקצור, הוא מספר: התפללתי להשם, אני רוצה להתחתן, די, לא יכול לשתות את המרק הזה יותר. כמה אני יכול לסבל? ברוך השם, התחתנתי, תודה להשם. סוף הסבל. אחרי השבע ברכות, אמא שלי קוראת לפלה: יש לי מתכון, אני אלמד אותך. הן שלי מת על זה, משהו מיוחד מאד. טוב, הפלה מקשיבה, שמחה לשמע. אמא שלי אומרת לה את המתכון, עם הגזר, תשימי קצת אבקת כביסה, סכר וניל. זה היה נשמע באמת מתכון לא רגיל. הפלה חושבת לעצמה, מה... חמותי נורמלית? איזה מין מתכון זה, היא לא חשבה שזה אפשרי בכלל.

אבל בכל אופן החליטה לנסות, חשבה לעצמה 'לכי תדעי, אולי זה טעים?'. כתבה את המתכון, הכינה לפי המתכון. אחרי שגמרה להכין, היא טעמה מהמרק, ותכף ומיד ירקה את זה - אי אפשר היה לאכל את זה בכלל. היא אומרת לו: "מה, אתה אכלת את המרק

הזה?" אמר "בטח אכלתי. ולא יום אחד, שנתים אני אוכל מהמרק הזה." היא לא הבינה "איך אכלת מזה?" היא אומרת לו.

תשמעו את התשובה, איזה נורא. "איך אני יכול להגיד לאמא 'האכל שלך לא טעים?'" אה, אז מוכן שהצדיק הזה הוא "אנא עבדא", עבד השם אמתי. איך אני יכול להגיד לאמא "האכל שלך לא טעים?"

במקום שיש קשי המצוה גבוהה מאוד מאוד

כשנפטר אבא שלו, הוא קבל על עצמו שכל השנה כלה הוא יעלה שליח עבורו. יתהפך העולם. הוא ספר שתמיד היה מגיע לתפלה במנזר של 7:30. הוא היה מקדים לבית הכנסת ומגיע בשעה 7:00, מניח את התפילין, מסתדר, כדי שב-7:30 הוא כבר יהיה ראשון לתפס את העמוד.

יום אחד הוא אומר: "אני כבר מוכן ליד העמוד של החזן, ואני רואה אדם מבגד, זקן, שפסים את התפלה של המנין הקודם, מחכה בפתח של בית הכנסת שמישהו יתן לו די, יקח אותו הביתה. אבל למי יש זמן בבקר? כלם ממחרים. רצים מפה לשם. אני אומר לעצמי: 'מה אני עושה? האם אני אלך אתו, או לא? הרי אני חייב להיות חזן בתפלה, ככה קבלתי על עצמי.'"

החלטתי שאין ברירה, אני אלך אתו. הורדתי את התפילין, נגשתי לזקן, ושאלתי: "לאיפה אתה צריך ללכת?" אמר: "אני צריך ללכת לבנין הזה, פה קרוב." "בוא, תן לי את היד." התחלתי ללכת אתו. כשאדם לחוץ בזמן, כל צעד נראה לו כאלו זה שעה וחצי. כאלו הזקן הזה בכונה החליט ללכת לאט. בגלל שאני בחוץ, הוא החליט ללכת לאט. ככה זה. אני הולך אתו, ומסתכל על השעון - השעון רץ.

הגענו לבנין. "איפה אתה גר?" אומר: "אני גר בקומה שניה." אמרתי: "מה אני שאיך את חזקו זה שיעלה שתי קומות לבד? לא שיה, אני אעלה אותו." אני עולה אתו, כל מדרגה הוא צריך לנח. ואני מרגיש כאלו הכל בגללי. לא היתה ברירה, ככה לאט לאט זה עבר, והעליתי אותו הביתה. הוא הודה לי מאד.

חזרתי לתפלה, כבר התחיל המנין השני. הייתי צריך לרוץ לכולל. זו הפעם היחידה בשנה של אבא שלי שלא עליתי לשליח עבורו.

ובאותו לילה הגיע אבא שלי בחלום: "בני, אני מותר לך על כל העליות של השליח עבורו בשבילי. מותר לך על הכל, ובתנאי שתשלח לי כאלו מצוות שעשית היום. מצוה שאתה מתמודד אתה, שאתה שוקל אם לעשות או לא. כשאתה מוכן לותר על הרצונות שלך בשביל דברים אחרים, בשביל אדם אחר - כאלה מצוות אני צריך."

תראה מה... אתה יכול להיות שנה שליח עבורו, לומר קדישים וחוורת הש"ץ, אבל תדעו, יש מדרגות בשמים אחרות, יותר גבוהות, משהו אחר לגמרי.

שקית האכל שנתית - הכריעה את הכף

אני עכשיו מגיע הספור האחרון. כמו שאמרנו, הוא היה צדיק גדול, הרב שמואל קובלסקי, והיה תלמידו של החזן איש. בספר הזה 'אנא עבדא' מספר שנשואו נפטר, הוא הגיע לבן שלו בחלום בסוף השלושים. הוא אמר לו: "בני, רק היום אני יכול לבוא אליך. חדש שלם זדים במשפט שלי. בית המשפט למעלה קשה מאד. אתה לא יכול להבין מה שהולך שם. המצב שלי היה 50-50." איזה חוד מות - אדם כזה והסכוי שלו שקול, 50-50. מי מוכן לאכל מרק לכבוד אמא שלו פעם אחת? ועוד כזה מרק? אני רוצה לראות אותו, פעם אחת רק יעשה, הוא מרגיש שאין זכאי ממנו, הוא אפילו מתלבט אם לאברהם אבינו יש לו זכות לשבת לידי. זה ככה. כמה אנחנו רחוקים מהמדרגות האלה.

אבל ככה הוא אמר לו, 'אני 50-50 הגעתי למעלה'. איזה פחד זה. "עד שהביאו שקית אחת של אכל."

ואז הוא ספר לו את הענין של השקית האכל: "תשמע, סבא נפטר, והשאר לי ירשה גדולה. שאלתי את עצמי: מה אני אעשה עם הירשה? כלם אמרו לי: יש פה קבלן בנין גדול, תתן לו את הקסף, הוא בונה, ואתה תתנה המשקיע, ואתה תרויח." הם הבטיחו שאין מה לדאג, הרבה אנשים משקיעים אתו, והרבה אנשים מרויחים."

"אני הייתי בחור צעיר, לא הייתי מבין כל כך, אז התייעצתי עם אנשים ואמרו לי: 'כן, כדאי לך לשים את זה שם'. הלכתי על פי עצתם, ובאמת השקעתי את הכסף אצלו.

"אל תשאל, כך רצון השם, הקבלן הזה עשה עסקה לא כמו שצריך. ופשט את הרגל. כל הכסף הלך. גם הכסף של כל המשקיעים אבד. אתה יודע, אנשים רדפו אחריו, הכו אותו ברחובות. צעקו עליו 'איפה הכסף?' אבל אין לו, לא נשאר לו כלום. מאיפה יש לו כסף? בסוף הן אדם הפסיק לצאת מהבית. זה עוד חצי נחמה. אבל הוא צריך לאכל. הוא לא יכול לצאת לקנות אכל. אם הוא רק יוצא, אנשים מחכים לו בחוץ."

"אני על הכסף מחלתי לו. זה בשמים אף אחד לא התרגש מזה, מהמחילה שלי על הכסף." ותיבנו שזאת היתה ירשה גדולה, סכום אגדי. מזה בשמים אף אחד לא התרגש. אבל יום אחד רחמתי עליו. אמרתי: 'מסכן, הוא גם לא אוכל?' הכנתי לו אכל, ארזתי הכל יפה, והבאתי לו שקית של אכל."

"את השקית הזאת שמו בכף מאזנים של הזכיות. באותו רגע הכף מאזנים נפלה למטה מהכף, והעיונות קפצו למעלה. מיד יצאה בת קול ואמרה שאני מזמן לגן עדן." כל המצוות שעשיתי לא עמדו לי להכריע את הכף. שום זכיות לא עמדו לי, רק בזה שרחמתי על האדם ששהה מאד קשה לרחם עליו. ברחמנותו הזו היתה ההצלה שלי הגדולה. כמה צריך אדם לדעת, ככל שאתה עוזר לאנשים, מה אתה יכול להשיג. עולמות של שפע

וישועות אתה משיע על עצמך. אדם מחפש כל הזמן, אני צריך ישועות! אבל בזה שתעזר לשני, אתה מביא על עצמך הרבה ישועות.

איזו מתנה אפשר להביא לאבא מיליארדר

אני עובר עכשיו לנושא אחר, ספור נקלא עם מסר גדול למימ האלה.

ספר מיליארדר אחד שעשה יום הולדת, גיל 60. כל הילדים אמרו: "מה נקנה לאבא? מה אפשר לקנות לאבא שיש לו הכל. הרי הוא מיליארדר, מה עוד חסר לו?" החליטו לשאל את אבא. כי לך תדע, אולי יש לו איזה משהו שאנחנו לא יודעים?

עשו יום הולדת, הגיעו כל הילדים, כל הנכדים, כלם הגיעו. היה ממש שמח מאד. באמצע הסקידה קם הבן הבכור: "אבא, התלבטנו מה לקנות לך. אנחנו לא יודעים איזו מתנה להביא לך. לכן באנו לשאל אותך - האם אתה רוצה משהו מסוים? משהו שאנחנו יכולים להביא לך?"

הגיבא הפתיע אותם: "כן, יש לי משהו! אבל קודם אני רוצה לנסות לנסות לנסות. כשהייתי בגיל 10 בערך, למדתי בתלמוד תורה. אבל מה אמר לך? כל רב שלמד אותי היה מזמן לחיי העולם הבא. אני הייתי מתקן אותו, הייתי שולח אותו, איך אומרים, 'לעולם שכלו טוב'. אפשר לומר שהייתי משתדל ממש בדחילו ורחימו "לתקן" את הרבנים. אין מי שלא זכה להכנס לגן עדן בזכותי, כל כך היה קשה להם אתי!"

"אתה יודע, הייתי אמור לעלות לכתה ה', אבל המנהל קורא להורים שלי, ומודיע להם, שהוא לא עולה. מסלקים אותו מבית הספר. הם אמרו: 'מה, כזה ילד פרא אדם, זה לא בן אדם בכלל'. אבל כצעד אחרון, החליטו לשלח אותו למאבחו מקצועי. מה שהמאבחו יגיד - זה מה שנעשה."

"אמא שלי לקחה אותי למאבחו. הייתי אצל המאבחו הזה שעתים. הוא שחק אתי, אמר לי לכתב, לציר. עשה אתי כל מיני דברים. וכל דבר הוא רשם. כשנגמר הענין הזה, אחרי שעתיים הוא אומר לאמא שלי: 'את התוצאות של האבחון תקבלו בעוד שבועיים'."

"כשחזרתי הביתה בערב, אני רואה את הבית כלו תוסס. מה קרה? באותו יום פטרו את אבא שלי מהעבודה. עכשיו מה עושים, צריך להביא פרנסה הביתה. לא ידענו מה לעשות."

"אבא התקשר לדוד שלו שגבר בטורונטו (קנדה), ואמר לו: 'דוד, פטרו אותי מהעבודה'. הדוד שואל אותו: 'מה אתה עובד?' אבא אומר: 'אני חשמלאי'. 'אה, חשמלאי? אני צריך חשמלאי. תבוא לפה, אל תדאג... כמה אתה מקבל? 30 שקל לשעה? אני אתו לך 60'."

"למחרת, אבא נסע למפעל של הדוד. ראה את המפעל, חתם אתו על חוזה, ויחזר לניו יורק. ארגנו את הדברים, הכל קרה מהר, תוך שלושה ימים כבר עברנו לטורונטו."

"כשהגעתי כחוש לטורונטו, אמרתי לעצמי: 'די, זהו. מספיק. הרבנים פה ברוך השם יש להם זכויות גם בלעדי, אני לא צריך לזכות אותם ו"לתקן" אותם. בוא נפתח דף חדש. אף אחד פה לא מכיר אותך, אף אחד לא יודע מי אתה בכלל. זאת הזדמנות לפתח דף חדש לעצמך'. ככה אמרתי לעצמי."

"באמת פתחתי דף חדש והתחלתי ללמד. נכון, היה לי מאד קשה, אבל למדתי טוב. ברוך השם, סתמתי את התלמוד תורה כילד מצוין. אחר כך הייתי בישיבה קטנה, ישיבה גדולה, התחנתי, והלכתי לעסקים. והנה, ברוך השם, הקמתי משפחה לתפארת, עם ילדים טובים. אני גם מוסר כל יום שעור בדרך היומי. ברוך השם זכיתי ללמד, לעשר, ולכלל."

"אם אתם רוצים להביא לי מתנה ליום הולדת - אני רוצה לדעת מה המאבחו אבחו אותי בגיל 10. זו המתנה שלי."

"הילדים אמרו: 'אבא, הרי מאז עברו 50 שנה. זה לא קרה אתמול. וגם, אתה יודע, אין מחשבים, זה הכל נירת. מאיפה אפשר להמציא את התיק הזה?'"

"אבל האב עמד על שלו: 'אם אתם רוצים להביא משהו לשמח אותי - זו המתנה שלי.' הילדים אמרו: 'זה מה שאבא בקש, זו הבקשה של אבא. בוא ננסה. אם ילך - ילך, ואם לא ילך - לא ילך.'"

התחילו בחפזים אחרי האבחון הזה. נסעו אל המאבחו - אבל המאבחו כבר מת. גם המזכירה שלו מתה. נסו לחפש דרך עוד אנשים, חפשו אולי פה, אולי שם, הגיעו למרתפים, כל מיני ארכיונים, כל מיני מקומות, כל מיני אספנים. חדש שלם עבדו על זה. אחרי חדש הגיעו לאיזה ארגון. כשפותחים את הארגון, רואים שם את המעטפה. מעטפה של המאבחו למנהל ולהורים. איזו התרגשות! אספו את כל המשפחה שוב, ונסעו חזרה אל אבא.

"הם אמרו לו: 'אבא, הבאנו לך את המעטפה. המעטפה סגורה, לא ראינו מה כתוב. אתה הראשון שפותח לראות מה שכתוב'"

התרגשות, אבא פתח את המעטפה בפני כל הילדים, וקורא לפנייהם: "לכבוד המנהל, לכבוד ההורים. הילד הזה שאבחנו אותו, ששמו כן וכן, הוא לא נורמלי. אין לו שכל, הוא גם מפור, וגם משגן. הילד הזה מסכן מאד לצבור. הוא יגדל להיות הפושע של כל ארצות הברית. תנים לקחת אותו, להכניס אותו למוסד סגור, שישאר שם כל החיים שלו. שיצא משם רק בארון קבורה. כל רגע שהוא יהיה בחוץ - סכנה לצבור. בגרפת... ולמטה חתום המאבחו."

יזא אבא התחיל לבכות. בכה ובכה. הוא אומר: 'וואו, תדעו לכם, שהפח של מאבחו' בארצות הברית הוא גדול מאד, לחות דעת שלו יש משקל עצום, זה לא צחוק - ברגע שהמכתב היה מגיע למנהל, הוא היה מזמין משטרה, והם היו לוקחים אותי למוסד סגור וגמרנו. זהו, זה היה נגמר."

"בזה שאלקים פטר את אבא שלי מהעבודה, בורא עולם נתן לי עוד צ'אנס אחד בחיים. הוא נתן לי הזדמנות להצליח. ותראו מה הקמתי, איזו משפחה לתפארת. תראו כמה מפעלים יש לי, כמה אנשים עובדים אצלי, כמה אנשים מתפרנסים בזכותי. כמה אני זוכה ללמד תורה. עשיתי סיום של הש"ס כמה פעמים. תראו מה השם נתן לי, כשנתן לי עוד צ'אנס אחד בחיים". זה ספור אמתי שהיה! אבל בואו נראה מה זה אומר עבורנו.

היום הכריזו 'חדש אלול'. הנה הגיע חדש אלול. כביכול אלקים אומר לך: 'יש לך עוד צ'אנס אחד. עוד הזדמנות אני נותן לך. זה חדש אלול."

הבגיה היא... שהמאבחו - זה אתה. זה הבגיה. המאבחו - זה אתה. בתור 'מאבחו', מה אתה פותח לעצמך? "אני לא מצליח. אני כבר נסיתי כמה פעמים להתחזק, עזב, לא הולך. מה אתה רוצה? אני כבר מכיר את עצמי, אני יודע שזה לא ילך לי. הרי כמה פעמים כבר נסיתי, קבלתי על עצמי קבלות - והן תחזיקו רק יומים. ואני מנסה כל פעם להתחזק - אבל לא מצליח."

המאבחו - זה אתה. אל תשמע למאבחו הזה. תן לעצמך עוד צ'אנס. היום הכריזו חדש אלול. המשמעות של אלול היא: נותנים לך עוד צ'אנס אחד בחיים. עוד הזדמנות אחת. כל אדם יכול להצליח.

גם אני רוצה שתחזיר אותי בתשובה

אני מסים בספור נוסף. ספר הרב אורי זוהר: "בתקופה שלפני שהיו איפונים, בימים ההם, כשהתחיל גל של חזרה בתשובה... היתה יללת להחזיר אנשים בתשובה בקלות, בשיחה אחת. היינו עושים עצרות, מארגנים סמינרים, ומכניסים 1000 אנשים - 700 מהם חזרו בתשובה. היתה ממש תנועת חזרה בתשובה גדולה מאד."

"אבל היה צריך הרבה כסף. המון כסף היה צריך, וכמה שאספנו - לא הספיק. יום אחד אחד שלחו אותי הרבנים לארצות הברית. עשו שם כנס גדול מאד, ממש ענק. היו שם עשרות אלפים. שלחו אותי לדבר בכנס. כשעליתי לבמה, כל גדולי הדור של ארצות הברית ישבו מצד ימין ומצד שמאל. ואני נתתי דרשה, השקעתי את כל כלי בדרשה הזאת."

"אמרתי לעצמי: 'אני רוצה להראות לכם מי זה אורי זוהר על הבמה'. נתתי את הלב ואת הנשמה בדרשה הזו. רציתי גם להראות להם מה הייתי בעבר. ועשיתי להם מעין הצגה, והראיתי להם איפה הייתי ואיפה אני היום אחרי שחזרתי בתשובה. הראיתי להם את הכל, ספרתי מה אני יודע היום, דברתי על חזרה בתשובה, והסברתי שאנחנו צריכים כסף להחזיק את המקום הזה שמחזיר אנשים בתשובה."

"שעה שלמה דברתי. כשהסתיימה השעה הזאת, הרגלים שלי רעדו. הייתי כלי רטב מזעה. כשינידתי מהבמה, והתחלתי לדבר במדרגות - מישהו תפס אותי בתלפיה. זה היה הרב חיים קרוזוויט (ספרני עלי כמה פעמים, היה גדול הדור וצדיק עצום). הוא תפס אותי ואמר לי: 'תגיד לי, אני רוצה לדעת עליך עוד כמה פרטים. תספר לי מה היית בעבר. ותגיד לי, מי החזיר אותך בתשובה? מי החזיר כזה בן אדם בתשובה? איך אפשר לעשות כזה מהפך בגן אדם?'"

אמרתי לו: "זה הרב יצחק שלמה זילברמן, מהרבע היהודי בעיר העתיקה. הוא החזיר אותי בתשובה."

מיד כשצאתי, הרב קרוזוויט הרים טלפון לסוכנות נסיעות: "אני רוצה פרטים עכשיו, דחוף, לארץ ישראל."

עם המזדוות, ועם הכל, הגיע לארץ ישראל. כשהוא הגיע, עצר מונית ואמר: "קח אותי לעיר העתיקה". כשהגיע לעיר העתיקה, שאל: "איפה הכתבת של הרב זילברמן?"

כשהגיע לרב זילברמן, דפק לו בדלת, ונכנס: "שלום, הרב זילברמן. היה אצלך תלמיד אחד, שקוראים לו אורי זוהר. החזרת אותו בתשובה. אני לא מאמין שאתה הצלחת להחזיר בתשובה כזה בן אדם. כזה בן אדם אם אפשר להחזיר בתשובה, ואתה הצלחת. אני רוצה שגם אותי תחזיר בתשובה עכשיו. באתי בטיסה במיוחד לפה, כדי שגם אותי תחזיר בתשובה."

חשב הרב זילברמן: מה אני יכול להגיד לגדול ישראל? הרי זה גדול ישראל ממש. הוא ידע את כל הש"ס על בריו באותיותיו. היה ענק, באמת ענק. מה אני אגיד לו?

פתחתי את הפרשה שלנו (פרשת ראה), וקראתי לו את הפסוק (דברים יז, א): "כי עם קדוש אתה לה' אלקיך ובה בחר ה' להיות לו לעם סגלה מכל העמים אשר על פני האדמה."

קראתי את תחלת הפסוק: "כי עם קדוש אתה לה' אלקיך", אבל יש המשך, ופה תפסתי לו את הדי ואמרתי לו: "ובה בחר ה' להיות לו לעם סגלה מכל העמים." שמעתי מה זה תשובה?

כל אחד מאתנו אומר: "אני? מה אני, מה חיי? אני אחר בתשובה? תגיד לי, התשובה שלי שונה משהו? נגיד שאני חוזר בתשובה, האם התשובה שלי שונה משהו? האם זה יעזור?"

אבל התורה אומרת פה: "בה בחר השם להיות לו לעם סגלה". בה - בכל אחד מאתנו השם בחר. זה שיא התשובה. הסבה שבו אדם לא חוזר בתשובה - הכל בגלל שפלות מטעית שיש בו. ברגע שתבין שהשם בחר בך, אז תתחיל באמת התשובה.

זוכה אותנו השם שנוצה באמת שיהיה לנו חשק ושמחה בלמוד התורה. שנוצה לזכרון טוב, לתברים טובים. שנוצה שכל בנינו יהיו כלם עובדי השם אמתיים. שנוצה כלנו בעזרת השם למשיח ברחמים, מתוך תשובה אמיתית. אמן ואמן.

מוקדש להצלחה וזיווג הגון לתורם היקר - בעיילים שם - בריאות איתנה ואורך ימים ליפרה בת רויכט - להצלחת המסייעים - ככל מיילי רמיטב